

JESUS INFANT

NAZARETH

PER

MOSSEN JACINTO VERDAGUER

BARCELONA

LLIBRERA DE BASTINOS, PELAYO, 52

1890

10

—

YTAF

NA

Z

A

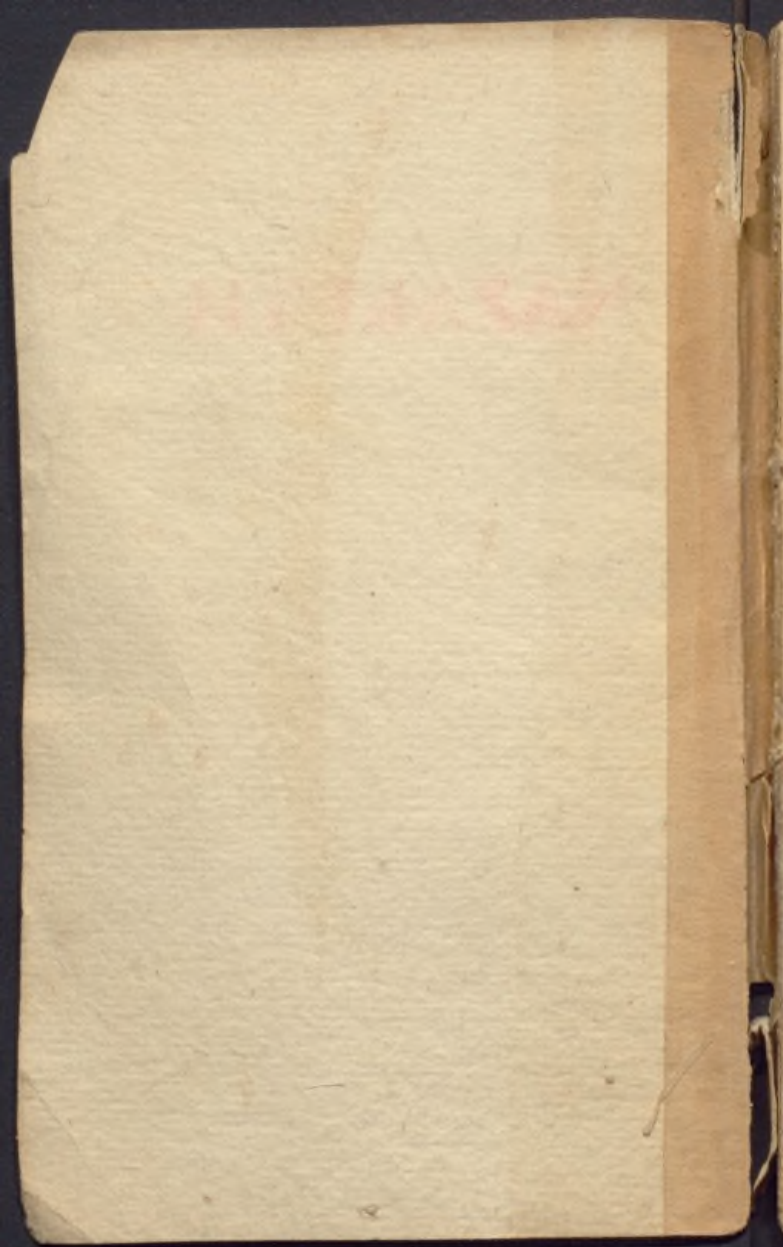
IR

FE

TE

FI

8

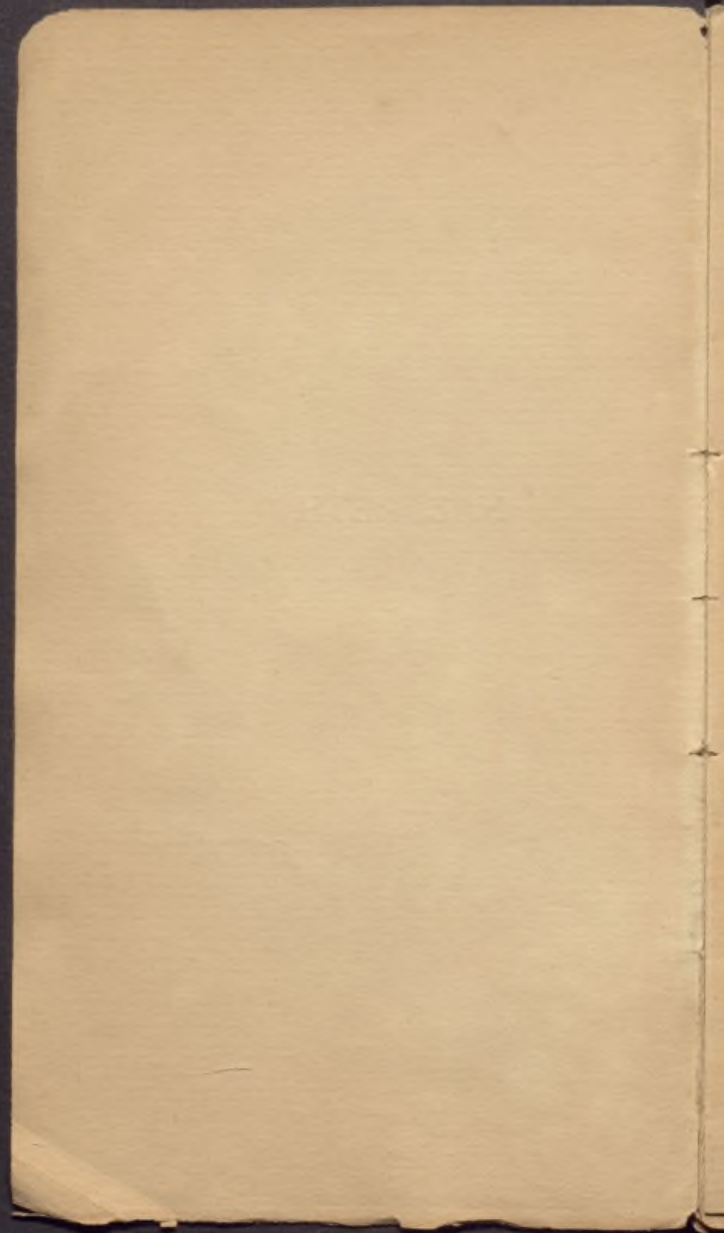

3
Al Sr
D. Joseph Serra y Gual
Director del
Arch de Sant Marti,
son amic

NAZARETH

Panor

Viader de Nadal
1889.

5512/12

JESUS INFANT

NAZARETH

PER

MOSSEN JACINTO VERDAGUER

BARCELONA

ESTAMPA DE FIDEL GIRÓ

1890

Ab llicencia del Ordinari

PROEMI

*Ibimus ad Nazareth, et videbimus
florẽ Galilææ*
Anirèm á Nazareth y allá veurèm
la flor de Galilea.

SANT GERONI

¿Què hi portas, Nazareth, aquí á la falda
que 't mire 'l firmament de fit á fit?
¿Què lluheix en ta conca d' esmeralda
que robe aixís lo cor al Infinit?

Com á la porta del primer sagrari,
veig damunt teu los Angels abocats,
y pujarne altres Angels, y baixarhi
á chors los Querubins y Potestats.

¿Quin arbre naix en tu, ciutat florida,
que ton perfum se sent per tot arreu ?
¿Ets tu l' Eden del arbre de la vida
per hont l' home caygut pujará á Deu ?

Ta vall, verda petxina que s' esberla
entre 'l Hermon altívol y 'l Carmel,
¿ha copsat de rosada alguna perla,
obrintse cada día als ulls del cel ?

De monts, que son tes fulles, coronada,
oh Nazareth, puix semblas una flor
als cims de Galilea esbadellada,
haurás atret alguna abella d' or ?

L' abella que atragueres es l' Altíssim
que fins á tu baixá de cel en cel,
com del collar del vespre sereníssim
s' esgrana á les valls fosques un estel.

Aquell que té com notes lo salteri,
á voliors los astres y los mons,
illes de llum del mar del hemisferi,
en eix plech de montanya dona fons.

Lo Verb s' es encarnat: vall nazarena,
ensenyam aqueix Deu de qui ets bregol,
aqueix Infant que al náixer tot ho umplena,
de llum y vida inestroncable sol.

Ensenyam ses angèliques joguines,
sos mots retráume de sentor de mel,
lo que deya als infants: coses divines
que 'ls Serafins tornavan dir al cel.

Oh camps, deixáume veure ses petjades,
y tu, cel d' orient, lo seu sorrís,
y tu, déixam sentir ses alenades,
ayre olorós que vens del paradís.

Déixam, oh Casa benchida y bella,
lo teu *sancta sanctorum* visitar;
oh cel abreviat, mòstram l' estrella
que 'ls pobles á son Deu ha de guiar.

Jardí hont l' Espòs dels Càntichs se regala,
déixamel veure en son primer matí,
de l' ombra del misteri sota l' ala
com Moysès en lo núbol Sinaf.

Jesús, ¡oh bon Jesús! deixáuvos veure
vora 'l riu que s' esmuny en lo joncar,
Anyell entre 'ls anyells que hi van á beure,
Noy entre 'ls noys que hi baixan á jugar.

Deixáuvos veure entre aloès y arbossos
de Sèforis muntant per lo camí,
deixant que s' embalsame ab vostres rossos
cabells la marinada del matí.

Dins la cabanya de Joseph roquera
deixáuvos veure ab túnica d' obrer,
polsosa, com la vostra cabellera,
de l' honrada polsina del taller.

Deixáuvos veure humil en vostra feyna,
Noy més gran que David y Salomé.
¿ Quín ceptre d' argent fi val aqueixa cyna?
¿ quín trono d' or aqueix payral escó?

¿ A quíns rosers anau á cullir roses?
¿ A quín turó soleu pujar, en gir
veyent á vostres peus totes les coses,
lo present, lo passat, l' esdevenir?

De tots los rius ahont lo cor s' abeura
d' amor y fè ne raja aquí la font.
Jesús, l' arbre sou vos y l' home l' heura,
vostre bregol es lo bregol del món.

Oh Sol que puntejau en eixa serra,
jo us veja en lo mitjorn, fent germinar
á vostres dolces escalfors la terra,
y á vostre entorn fent l' univers rodar.

Mes, no 'n tinch prou de vèureus: jo us voldria,
Flor virginal de Nazareth, cullir;
cullirvos en los braços de Maria,
sobre mon cor breçarvos y morir.

HERBES Y AUCELLS

Quan Jesús torna d' Egipte
de Nazareth á la casa,
veu que les herbes del hort
s' enfilan á la teulada:
—¿Per què pujau tan amunt?
diu, fent la mitja rialla:
la teulada es pe'ls moixons,
baixáu al jardí vosaltres.—
Los moixonets ho han sentit
que feyan niu en sa cambra,
ja se li posan als peus
com qui perdó li demana,
ajupint lo capsiró,
tremolant de peus y d' ales.

—Perdonats sou, mos aucells,
si tan bon punt trenque l' alba,
desde la creu del camí,
com desde 'l cim de la branca,
desde l' eurerera 'l tudó,
desde l' atzur la calandria,
cada matí li cantau
á ma Mareta una albada.—

LA SANTA CASA

Quína casa tan hermosa
la Casa de Nazareth,
hont fan la vida dels Angels
Jesús, María y Joseph !
No n' hi há una altra á Judea
desde Dan á Bersabè.
Ells semblan tres violetes
y la Casa un violer:
quína pobresa tan rica !
quín benestar tan modest !
La taula de terebinte
obra mestra es del Fuster;
lo companatge que hi posan
la pobresa l' amaneix,

si per una altra pobresa
la caritat no 'ls el pren.
Un día, quan ja n' es hora,
per menjar no hi veuen res:
—¿ Què farem, donchs? diu la Verge.
—¿ Què farem? respon Joseph.
—Entrèmsen al oratori,—
respon lo bon Jesuset.
Sos genolls cauen en terra,
sos cors volan com aucells,
com aucells de branca en branca
per l' arbre del univers,
d' estelada en estelada,
d' escalons fentlos los cels,
per entre les gerarques
fins al trono del bon Deu.
Del tabernacle á la gloria
s' hi esbadella un cel obert,
escala maravellosa
que Jacob vegé en Betel:
rosada y llum ne devallan,
hi pujan cántichs y encens.
Quan abaixan la volada,
per casa senten trasteig,

la porta forana es closa
un finestró sols hi há obert;
qui haja pogut enfilarshi
prou tenía ales d' auCELL.
Qui hi ha pujat tenía ales,
mes eran los Angelets,
que á parar la taula venen
ab estovalles de rey.
Un pa de sègol hi posan
vora una gerra de llet:
del camp de Ruth es lo sègol,
la llet dels prats de Raquel.
Les estovalles son blanques,
lo pa de sègol n' es més,
lo pa fa enveja á la gebre,
la llet fa enveja á la neu:
més blanques son les manetes
de Jesús que ho bencheix,
assegut á cap de taula
entre María y Joseph.

LOS COSINETES

Jesús y Sant Joan
se'n van
per un boscatge alegre;
¡qué hermosos son tots dos!
l' un ros,
l' altre de cabell negre.

Un ramadet que 'ls plau
s' hi escau
al peu d' unes alzines;
petits son los anyells
com ells,
los prenen per joguines.

Jesús fa de sos dits
petits
pinteta de sa llana,
mentres los va arruixant
Joan
al doll d' una fontana.

Los donan d' herba 'ls brins
més fins,
de péixer quan es hora,
de sa maneta 'l bell
palmell
fentlos d' abeuradora.

Xopejan dintre 'l riu
ombriu
de cap entre la fulla;
com es nuet son peu
de neu,
son calçadet no 's mulla.

Abans de fèrsels fosch
al bosch,
vers Nazareth que 'ls plora

van, com aucells al niu,
hont riu
la Mare que 'ls anyora.

Jesús munta l' anyell
més bell,
Joan davant camina;
Jesús porta la creu
de Deu,
Joan una petxina.

INTER LILIA

Lo místich Anyell,
del cel alegría,
entre lliris blanchs
sovint se perdia.
Algun estelet
ne té gelosía,
mes per un Deu nin
¡quina companyía!
Son petits com ell,
de sa fesomía,
tenen sa blancor
y sa galanía.
Ja 'n va á cullir un
la verge María

per férlin present
quan arribaria.
¿Quín lliri pendrá ?
¿Quín lliri pendria ?
ne sembla 'l verger
una argentería.
Veune un de més blanch
que la setelía,
donantli un beset
de terra 'l cullía.
Lo bes que ha rebut
lo torna á María,
que 'l lliri es l' Infant
que á sos pits se cria.

AUCELLS

Davant de la botiga
l' Infant diví
esgrana alguna espiga
cada matí.

Les aucellades venen
á volíors
y sa cançó reprenen
entre les flors.

Hi baixa l' oreneta
que, aquest estiu,
á dins de sa cambreta
penjá son niu.

Baixa l' abellerola,
ram de color,
ram de color que vola
per un cel d' or.

Baixa la gralla verda
d' aló morat,
com branquilló d' userda
ja aponcellat.

La blavosa cucala
sembla un safir
que 'l cel á Aquell regala
que 'l fa florir.

La merla d' hábit negre,
la d' hábit blanch,
lo reyet cara-alegre,
lo trit cor-franch.

Ab grans refuladisses
venen á vols,
Jordá, de tes verdisses
los rossinyols.

Volant sobre sa espatlla
com sobre 'l blat,
per Ell deixa la guatlla
lo blat segat.

La coloma nevada
peix en sos dits
dolcíssima becada
per sos petits.

Aprés Ell se la posa
damunt son cor,
per ser l'imatge hermosa
de son amor.

Oh ! vína, ánima pura,
l'aymada ets tu:
eix cor quanta dolçura
del cel te du !

ANANT A LA FONT

Filles de Nazar,
les que en vostra cambra
los ulls obriu,
quan los obre l'alba,
per entre les grans
figueres de pala
que ombrejan la Font
y 'l camí que hi baixa,
¿no veyeu passar
á la filla d'Agna,
ab los ulls al cel
lo front sota l'ánfora?

Avuy no hi vá, nó,
la 'n ha rellevada

l' Infant d' ulls bonichs
en que s' enmiralla.
La flor no s' ajup
dessota sa planta,
l' auCELL que es al prat
no fuig á la branca,
ans lo va seguint
y canta que canta.
Com si 'l bon Jesús
s' aydás de ses ales,
aixerit y ayrós
se 'n vá dret á l' aygua.
Ja troba un noyet
que també hi devalla.
Lo noy vol jugar,
no ho vol Ell encara,
primer vol servir
á la Verge santa.
Lo noy es traydor,
son cánter trencava.
Com es pacient
Jesús no s' enfada;
quan es á la Font
son mantellet para,

de l'aygua que pren
no 'n vessa una llàgrima.
Al vèureho l' infant
pe'ls ulls ne vessava;
cayent de genolls
perdó li demana,
y 'l Deu del amor
al contrit abraça.

LO REYET

En lo mes d' Adar,
quan l' herba brotona,
lo bon Jesuset
de noyets s' enrotlla;
tan placent li son
los ángels del món
al Deu de la gloria.

Lí fa de dossier
una datilera
ornada ab palmons
y rahims de perles;
més d' un Serafi
hi enllaça l' or fi
de ses ales belles.

Per férlin sient,
joyosos se llevan
sos gambetos fins,
los doblan y plegan,
y en mitg del herbey
lo volen fer rey
de la Galilea.

Li posan al front
gemada corona
de clavells boscans
y margaridoyes;
son ceptre es un llir
que acaba d' obrir
lo bes de l' aurora.

Com patges humils,
li fan reverencia,
doblant lo genoll,
inclinant la testa,
li ofereixen flors
en forma de cors,
de cors que flamejan.

L' un salta joyós,
l' altre canta y sona
l' un lo violí,
l' altre la viola;
entre ells á cantar
se venen baixar
passarells y tórtoras.

—Alegráuvos, cels,
alegráuvos, terra;
ha arribat lo Rey
que Israel espera.

Adoráulo aquí
passants del camí,
pastors de la selva.—

LES CADERNERES

I

Un vol d'infantons
al peu de la riba
abasta un niuet
del cim d'una alzina.
La mare y los fills
quina piuladissa,
al vèures ells baix,
sa mare á la cimal
Aixís que l'han tret
Jesucrist arriba;
dels crits de dolor
son cor se 'n dolia:

—Pobres aucellets,
mon cor vos estima!—
y dantlos un bes
als noyets se gira:
—Tornáulos, si us plau,
á dalt de la alzina
hont ab grans sospirs
una mare 'ls crida.
Si moixons voleu
ne farèm d' argila,
los farèm petits
com una cardina
d'aqueix niu d' amors
que us deurá la vida.—

II

Los crits de dolor
ja son de gaubansa,
los jolius aucells
tornant á llur branca:
també 'ls ha salvat
aquell que 'l món salva.

Com ells tot cantant
los noyets devallan
al rieronet
amor de la prada.
En lo fresch sorral
sos ditets enfangan:
d'argila quiscun
un aucellet pasta,
menudet de peus,
ayrós de les ales,
de bechs de pinyó
que sembla que esclaman:
poguéssem cantar
y pendre volada,
com astres novells
d'aqueix cel de flama!

III

—¿Per què esterrejau
en día de festa?—
diu un faritzeu,
á la hermosa pleta.

Lo bon Jesuset
no torna contesta:
fa batre rihent
ses blanques manetes,
y 'ls aucells de fanch
ja son cadernerres
que fugen volant
ab gran canticela,
de la riba al bosch,
del bosch á la serra.
Oh dolces cançons,
mentre es primavera,
d'alegría umpliu
los camps de Judea.

VI

Oh! que n' ets d' hermós,
cel de Palestina,
al ríuret lo sol
de Pasqua florida;
mes no pas avuy
que l' hivern arriba

per ton Criador
que en la creu espiral
Volteja la creu
un vol de cardines ;
veyentlo morir,
quina piuladissa!
quin volar tan llas!
quina veu tan trista!
de ses mans y peus
arrancar voldrian
los claus nuelluts
ab sos bechs de pinça.
No podent los claus,
arrancan espines
que punyen son front
de rosa florida.

Encara en son pit
mostra la cardina
la sanch de Jesús
com real divisa.

Lo fill de Maria

SUBDITUS ILLIS

Allí á Nazareth,
en la Fustería,
n' hi há un Fusteret
que es fill de María.
Joseph de lliçons
prou li 'n donaria;
mes, sab de fer mons,
¿què més apendria?

Humil y feyner
fa jous y carretes
que compra 'l bover
per la sementera.

A un aradre vell
cambia la esteva:
també es vingut Ell
per girar la terra.

Avuy son patró
vol fer una taula,
té sinó un tauló
y es curt de volada.
L' agafan tots dos,
un per cada banda,
y 's dona amorós
ab una estirada.

De cara á Jesús,
la verge María
fa rodar lo fús
y salmeja y fila.
Ab sos ulls oberts
lo cel que s' ho mira
para sos concerts
tan sols per sentirla.

Per un aprenent
que té mans molt destres,
la humanitat pren
al Mestre dels mestres;
mes secrets divins
bé cal que allí ensenye,
puix alts Serafins
hi baixan á aprendre.

Lo Jardí de Nazareth

DINTRE LO JARDI

Lo jardí de Nazareth
sembla la Gloria,
quan hi té sos companyons,
qui n' es la joia.
Oh! quí fos infant com ells
y de la colla!
Ja se 'n posan á trescar
com papallones,
tot cercant de flor en flor
la més hermosa.
Qui cerca lo gessamí,
qui la lliroya,
estrelletes del verger
blanques y grogues;

qui cerca, safir del prat,
un brí de jonça.
Lo petit cull lo clavell,
lo gran la rosa,
mes Jesús lo lliri blanch
que 'l cor li roba.
Ab les flors dels altres nins
ne fa una toya
y, servintli de lligam
la corretjola,
á sa mare 'n fa present,
que es á la porta
fent rajar argent en fil
de la filosa.
La Verge pren lo ramell
y al qui li dona,
y ses galtes y son front
plorant adora,
del jardí del seu amor
lliris y roses.
Los noyets al seu voltant
fan la rodona,
se senten cantar aucells
entre la brosta,

y d' algun aucell diví
cítara dolça.
Lo jardí de Nazareth
sembla la Gloria.

CONVIT DE JESUS

I

Ab una espigueta
y un rahim daurat
l' Amor fa l' aleta
al poble estimat.

Ab quín amor l' ama!
quan lo veu, exclama,
plorant de dolçor:

—Nazareth florida,
òbret á mon cor;
jo 't porto la vida;
jo 't porto l' amor.

II

Colomins y merles
baixan á mes mans,
á picar les perles
de sos rossos grans;
mes, de tal pastura,
per tu, ánima pura,
guardaré la flor:

Nazareth florida,
òbret á mon cor;
jo 't porto la vida,
jo 't porto l' amor.

III

Jo só 'l pa eucarístich
d' aqueix ros forment,
d' aqueix rahim místich
jo 'n só la sarment.
De ma sanch que 'n brota
hont cayga una gota
naixerá una flor:

Nazareth florida,
 òbret á mon cor;
 jo 't porto la vida,
 jo 't porto l' amor.

IV

Es l' Eucaristía
 lo pa d' Israel
 ab llet de María
 pastat en lo cel;
 qui ab mi se nodresca *almamenta*
 d' eixa dolça bresca,
 viu ab mi y no mor:
 Nazareth florida,
 òbret á mon cor;
 jo 't porto la vida,
 jo 't porto l' amor.—

JESUS Y LOS LLEONS

Deu anys tenia 'l bon Jesús; baixava
de Jericó una volta al riu Jordá;
lo sol, que en carro flamejant muntava
del cel la costa blava,
ab son raig més hermós lo coroná.

Li fan les oliveres reverencia,
flors de llabi rosat besan son peu,
lo riu sembla aturarse á sa presencia,
com demanant llicencia
per caminar ò per torná' á sa deù.

Per aquí un jorn atravessá eixa riba
l' Arca entrant al país de Promissió;
Aquell, de qui era l' Arca imatge viva,
á pendre avuy arriba
de ses valls y montanyes possessió.

Lo camí que segueix es solitari,
temps há cap viatger s' hi es atreuit,
puix ¡ay! s' hi veu ab ayre sanguinari
algun lleó rodarhi
fent tremolar la selva ab son rugit.

En lo cor del desert hi há una caverna
ahont una lleona ha cadellat,
ab lo somris als llabis Ell s' hi interna,
y plora y se consterna
la gent de Jericó que ho ha ovirat.

—¿ Quí haurá pecat dels dos, Ell ò son pare,
diuen, que 's fassa devorar aixís?
No deu tenirli gayre amor sa mare
que eix ángel desampare
quan tot just li ha baixat del paradís!

D' una urpada la fera 'n farà troços;
un borralló no 'n deixarà als aucells
dels rinxos de sa testa fins y rossos;
no 'n deixarà ni 'ls òssos
per servir de joguina á sos cadells.—

L' un plany al bon Jesús, l' altre 'n murmura,
quan del antre negrós vèuenlo eixir,
com Llätzer de la fonda sepultura,
com de la nit obscura
lo sol que hi verem enfonzar ahir.

Surt resplandent de gloria: la lleona
y 'l terrible lleó li fan costat,
dihent al marge que á sos peus ressona:
seva es nostra corona,
sa creadora má 'ns ha coronat.

En sa ven d' infantó tal volta ohiren
del Lleó de Judá l' aspre rugit,
tro de que un día en Sinaí fugiren;
tal volta en Ell oviren
á Jehováh d' àngel d' amor vestit.

Devant passantli ò aturantse enrera
 á sos peus joguinejan sos cadells,
 ab joguines d'amor més que de fera;
 Jesús, ab falaguera
 má, los amoixa com jugant ab ells.

De lluny la gent esferehida 'l mira;
 sos ulls ho veuen, mes son cor no ho creu.
 Quan Jesucrist ab sos lleons se gira,
 poruga se retira.
 ¡ Sempre fuig del Messías lo juheu !

—No tingáu por;—lo bon Jesús los crida,—
 no us farán mal eixos lleons senzills.
 La fera del desert s' es amansida
 sabent que só la vida;
 ¡no 'm reben ¡ay! ab tan amor mos fills!

Israel, Israel, tant que jo t' amo!
 sols tu no obres lo cor al amor meu;
 los lleons me segueixen si 'ls aclamo,
 lo gos coneix son amo,
 ¡sols tu, sols tu, no has conegut ton Deu!—

SOTA LO POMERO.

Té dues palmes veres
en son jardí l' Amor,
té dues palmes veres,
al mitg un pomeró,
tot carregat de pomes
al ser á la tardor,
tot carregat de pomes
com per l' abril de flor.
Quan Ell los ne convida
no hi falta un infantó,
ab una má n' abasta
y ab l' altra 'ls ne fa dó;
s' abaixan les branquetes
per dárleshi millor,
al caure en ses mans blanques

talment semblan poms d' or.
Gays aucellets refilan
á dalt del pomeró,
fent de ses branques gerdes
gentil passejador
la cuereta blanca,
lo tort y 'l gafarró.
Los nins jugan y riuen,
riuen de bo y millor,
y ab los aucells y 'ls ángels
cantan esta cançó:

—Veníuhi tots al arbre,
al arbre del Amor;
si regalada es la ombra,
la fruyta n' es millor;
tot Nazareth se 'n omple,
tot Israel d' olor.
Veníuhi tots al arbre,
al arbre del Amor.—

LO GRONXADOR

Es fôra al bosch lo sant Fuster,
cap á la Font se 'n va María,
lo bon Jesús es al taller;
¡quí pogués ferli companyía!

Sa companyía es ¡ay! millor,
set Angelets lo cel li envia
d'ales d'argent y rinxos d'or
entretexits ab llum del día.

Al bon Jesús, si vol jugar,
¿quína joguina li plauria?
la de catius á rescatar,
que de jugar no 's cansaria.

No vol jugar á fer palaus,
fer una Esglesia li plauria;
per sostenirla ab ses tres naus
dotze pilars hi posaria.

Si 's vol gronxar, tot es dispost:
un banch hi há á la Fusteria,
hi atravessan una post
y al gronxador ¡álça, que es dial

S' assèu á un cap lo Jesuset,
la post en terra s' humiliá;
prou puja al altre un Angelet,
mes la balança no 's movia.

Puja un altre Angel post amunt,
diu que un Arcángel hi caldria;
tots set hi pujan d' un á un,
si tenen pes no 's coneixia.

Aixís que torna de la Font
lo joch angèlich veu Maria,
abaixa 'l cànter de son front
y als Angelets dona 'l bon dia.

—Bons Angelets, no us hi canseu;
mon Fill de terra no 's mouria;
quan s'alçará dalt de la creu
lo món ab Ell aixecaria.—

JESUS EN LO TEMPLE

I

Sortint de Salem
la Verge amorosa,
n' ha perdut son Fill,
lo cerca y no 'l troba.
Lo cerca per tot,
desolada tórtora,
ningú li 'n diu res
y plora que plora.
—Jesuset, hont sou,
oh sol de la Gloria,
d' ençá que no us veig
m' he quedada á l' ombra.

Passaren tres nits,
tres nits sens aurora,
per tots ix lo sol
sols á mi no 'm torna.
Tinch nafrats los peus,
viva sanch ne brolla,
mes tinch en lo cor
ferida més fonda.
¿No 'l sentiü plorar
eix cor que us anyora ?
¿ En què us hauré ofès
que 'm deixáreu sola ?
¿ Hi haurá en la ciutat
qui de vos se dolga ?
¿ Quí us haurá acullit ?
¿ Quí us donará almoyna,
si es que 'n demanau
¡ay! de porta en porta?
.
¡Horrible visió!
si en mitx de la fosca
l' alçás ja en la creu
la penya del Gólgotal

II

Corrent se 'n hi vá,
veu nua la cima,
mes ay! á son Fill
sos ulls no l'oviran.
Com cerca la font
la cerva ferida,
lo cerca en lo camp,
lo cerca en la vila:
—Jesuset, hont sou,
amor de ma vida,
celestial espill
de l'ánima mía:
¿de quín lloch feu cel,
si voleu que hi vinga,
puix trobo sens vos
la terra anyorivola?
¿No l'heu vist passar,
de Salem oh filles,
no l'heu vist l'Amor
que 'l meu cor estima?
—¿Com es ton Amor,

coloma soliuá?

—N' es candi y rosat
com la setelía;
té ullets de colom
y llabis de mirra;
son capet es d' or,
sa galta florida;
del ull que l' ha vist
may més se despinta.

III

L' una díuli:—Ahir
vegí á trench d' alba.—
L' altre li respon;
—Donfli pa y aygua;
de l' aygua 'n begué,
lo pa lo donava
á un pobre leprés
del portal de Jaffa.—
L' altre díuli:—Ací
la nit ha passada
d' eix pedríç damunt,

davall d'eixa palma.
—Quan s' es desvetllat
quin camí enfilava?
—Volá al temple sant,
colomar de l'ánima.—
Cor-presa d'amor
María hi volava,
l'amor de Jesús
es la millor ala.
Ja 'l veu ensenyant
com mestre en la cátedra,
en mitg dels doctors
coronat de flama.
Entre sos caps blanchs
lo seu rossejava,
com entre ametllers
ginesta daurada.
Los diu que ha vingut
la nostra esperança,
de la nau del món
qui n' ha de ser l' áncora.
Retrau Daniel
y sa gran setmana
de que 'l derrer jorn

parpelleja encara.
D' un Noy de Betlhem
amorós los parla
que adoraren junts
pastors y monarques.
Retrau Simeon,
Simeon y Agna
que férenli un cant
com aucells á l' alba.
—D' aquella alba 'l sol
al front vos esclata,
doctors d' Israel,
Ell mateix vos parla;
la veu de Jesús
es la llum de l' ànima.
Mes ay! vostres ulls
la superbia tanca,
y 'l bon Jesuset
als humils se 'n passa.—
María en son goig
li diu ab veu baixa:
—¿Per què aixís ho heu fet
ab qui tant vos ayma?
vostre pare y jo

plorant, vos cercavam.—
Lo bon Jesuset
respon, abraçantla:
—Mare del meu cor,
donchs per què 'm cercavau?
¿No ho sabiau vos,
en la terra ingrata
quíns son mos afers
sinó 'ls del meu Pare?—
La Verge no ha entès
aqueixa paraula,
mes dintre 'l seu cor
gelosa la guarda,
com sa perla 'l mar,
les flors sa rosada.

A JESUS OBRER

Oh, Fuster de Nazareth,
treballáu á tota tesa,
treballáu, bon Jesuset,
que teniu feyna promesa.

I

Lo barquer de Galilea
de vos espera una barca,
per salvar la divina arca
del diluvi del pecat;
lo món espera una Esglesia
de pilars de roca immobles,
refugi de tots los pobles,
sopluig de la humanitat.

Oh, Fuster de Nazareth,
treballáu á tota tesa,
treballáu, bon Jesuset,
que teniu feyna promesa.

II

L' infern espera una porta
día y nit per tu barrada,
raça humana, que en cascada
veus tombarhi tos torrents.
Lo cel espera una escala
que, dreta al cim del Calvari,
convide al home á pujarhi
com pe'l retaule l' encens.

Oh, Fuster de Nazareth,
treballáu á tota tesa,
treballáu, bon Jesuset,
que teniu feyna promesa.

III

De vos esperan los ídols
per son enterro una caixa,

fèula ben ampla, que hi baixa
Babilonia ab son poder.
Fèula ben gran, que ab sos monstres,
hi cápiga 'l paganisme,
fèula ben gran, que s' hi abisme
lo trono de Llucifer.

SOPLUIG

I

Es de nit y nit d' hivern,
¡còm xiula 'l vent en l' aubagal
cada colp d' ala que venta
dos ò tres arbres arranca.
¡Ay, poble de Nazareth,
si 'l bon Jesús no t' ampara!

II

Jesús posa son mantell
sobre les flors y no 's mullan,
la finestra obre als moixons

y en sa arcova se soplujan,
obre la porta als noys òrfens
y sa caseta se 'n umple.

III

«Vostra es ma flayre, oh Jesús,»
diu la floreta agraïda;
lo chor d' auçellets respon:
«Vostra es la nostra armonía,»
«Vostre es,—li diu l' orfanet,—
vostre es mon cor y ma vida.»

AL PEU DEL ROSER

I

Allí á Nazareth
devant d' una porta
un roser hi riu
coronat de roses.
Qui li ha plantat
sovint les olora,
fent dir als aucells:
«¿Sentiu quin aroma?
¿Es Jesús qui 'l reb?
¿Es Jesús qui 'l dona?»
Al sortir lo sol
cada jorn l' arrosa,

son canteronet
fent de regadora,
Rosada suau!
Les perles que 'n cospa
son de més dolçor
que les de l' aurora.
Quan lo té rosat
seu á la seva ombra,
sos brots primerenchs
d' espines esporga,
dels més floridors
ne teixeix coronas
ab que dels noyets
les testes enjoya.
Ab los caps florits
mentre ells fan la roda,
Jesús en son front
la d' espines posa.
Al peu del roser
sa Mareta broda,
vehent sagnar son front
tota 's desconsola:
—¿Per què feu això,
mirall de la gloria?

—Perque si mon front
la d' espines porta,
vindrán altres nins
á cercar coronas,
vindrán xichs y grans
y la terra tota.—

II

Quan ve 'l mes de maig
sa florida 's dobla,
diriau que 'l cel
al matí hi aboca
sa falda de flors
que de nit se posa.
Ab los altres nins
lo diví l' enrotlla;
de son cimera
esqueixa una brosta,
brosteta gentil
que té quinze roses,
les de més olor,
les més bonicoyes.

La lliga pe 'ls caps
ab un brí de jonça,
y al peu del roser
sa Mare 'n corona,
del roser del món
la més bella rosa.

DOLÇA CARREGA

Ab son cànter á la testa
ve la Verge de la Font,
degotant l' aygua tan llesta
com la suor de son front.

Y diuen flors y donzelles
que la miran perlejant:
—Més hi escaurian estrelles
d' aqueixa testa al voltant.—

Sant Joseph du un feix de llenya
dels boscos de Nazareth;
es feixuch com una penya
y trampela 'l sant Vellet.

V Jesús deya á sa mare:

—Donáume 'l cànter, si us plau.

—Dáu socós á vostre pare, —
respon ella ab veu suau.

Sant Joseph li responia:

—Jo encara puch un xich més;
donáuli 'l cànter, María,
vostre front no es per tant pes.—

Jesús esten en garlanda
sos dos braços, amorós,
y ab una má á cada banda
los ajudava á tots dos.

PLOR DE JESUS

Jesús está en son jardí
¡mes ay! y plora y sospira,
pensant ab altre jardí,
¡mes ay! lo de les Olives,
que ha de regar ab suor,
¡mes ay! suor de sanch viva.
Veu la pluja dels aqots,
¡mes ay! la de les salives;
veu enrinxar á son front
¡mes ay! garlanda d' espines.
Sent en sos llabis lo fel,
¡mes ay! lo fel y la mirra,
y en ses espatlles la creu
¡mes ay! que ja l' afadiga.
Veu trepitjada la sanch

¡mes ay! que 'l món rentaria,
y plora lo bon Jesús,
¡mes ay! y plora y sospira.

De sos plors á la regor
¡mes ay! naix una flor mística
que sos tristos pensaments
¡mes ay! d' un á un copia,
son front hermós com lo seu
¡mes ay! coronas d' espines,
y 's posa sobre son cor
¡mes ay! la creu per divisa
voltadeta de tres claus
¡mes ay! y les cinch ferides.
La contempla 'l bon Jesús
¡mes ay! y plora y sospira.

LA PASSIONERA

La passionera creixia
y engarlandava y guarnia
aquella porta felfç,
mes no n' es com alguna hora
per la seva habitadora
aquella porta que fora
lo cancell del paradís.

La passionera creixia
y per lo front de María
espines eran ses flors.
Cada volta que les veyia
una llàgrima li queya
d' aquell ull que sempre reya
ple de dolces resplandors.

La passionera creixia,
y á sa finestra María
vers Jesús vehent escalar
creus, corones y vergassos,
nuncis greus de tristos passos,
dels jueus creu veure 'ls braços
que li venen á robar.

La passionera creixia:
pobre cor lo de María
quan la veu paret amunt
enfilarse ab peus d'aranya
tot teixint sa pena estranya,
y abrigarla á sa cabanya
com la mortalla á un difunt!

GALILEA

Lo bon Jesús un matí
s' enfila per la montanya,
respatller de Nazareth,
á l' hora en que hi munta l' alba.
L' alba li dona de plè
com per véures en sa cara,
com per demanar rossor
als rinxos d' or que li baixan,
á estil nazareu partits,
de son front á ses espatlles.
¡ Quína serena en sos ulls!
¡ quína llum en sa mirada!
¡ quín amor en son respir
que l' ayre y 'l món enbalsama!

Sa túnica es un moixell
de raigs de sa clariana,
y son mantellet blavós
del firmament una gaya,
gemada com sos cabells
ab perles de l' estrellada.
Les estrelles d' ull més viu
s' hi aclucan enlluernades,
flors del seu camí real,
arenas d' or de la platja
de la mar del infinit
hont navega la seva ànima.
Fins parpelleja lo sol
que als cims de Moab esclata,
veyent al front de Judá
resplandor més sobirana.
La Galilea á sos ulls
com un llibre obre ses pàgines
escrit ab rius y turons
sobre 'l paper de les planes.
Les lletres que Ell hi escriurá
se veurán de totes bandes
desde 'l més pregon avench
fins á l'estrella de l' alba.

Veü, en eix ram de verdor
fresca gota de rosada,
la mar de Genezareth
que d'Israel sembla l'arpa,
vora mateix del Jordá
pe 'l gran profeta deixada.
Germá del Líbano immens
veü l' Hermon á tramontana
ab sa corona de glag
que l' orient rosa y daura.
A solixent lo Tabor,
altar de flors y de flama,
maravellós pedestal
que l' espera per estatua.
A mitgdia l' Esdreton
y part d' allá la Samária
y ¡ay! lo Gòlgota més lluny
hont lo front de Adam aguarda,
per rentarse, lo bateig
de la seva sanch sagrada.
Com un esbart de todons
que en l' ajoch lo sol atrapa,
veü desvetllar allí al peu
Nazar, somiosa encara,

y á sí 's veu en lo bell cor
de Judá, entre Europa y Assia,
hont l' Eva dels continents
ab la negra Libia encaixa.
Lo sol de Grecia li riu,
l' alena 'l sol de l' Arabia,
veu l' Egipte soterrat
en son fossar de Pirámides,
veu á Cartago cayent
y veu á Roma que s' alça,
afalconant ab lo món
sols per férlin presentalla.
Mirant lo món á sos peus
hi vessa á dolls la seva ánima,
¡ay! y als hòmens sos germans
sos braços petits aixampla,
al seu amor infinit
com si la creuli trigava.
Ab son primer raig lo sol
lo dibuixa en la montanya,
y d' aquells braços oberts
l' ombra creix y s' ageganta
per la serra y per la vall
cap á l' Europa llunyana,

unint lo Carmel august
y la mar que l' enmiralla,
cel y terra, l' home y Deu
ab una immensa abraçada.

GLORIA DE SANT JOSEPH

De les boscuries de Nazareth
á coll un día lo sant Vellet
du 'l tronch d' un arbre;
sobre 'l braç tendre del Infantó
se descarrega d' aquell tió
feixuch com marbre.

Per quadrejarlo la destral pren,
no la pot moure de cansament,
mes no la deixa;
d' aquella biga fa setial
y allí reposa d' un vert parral
sota la reixa.

Está á la porta del obrador
entre ses dues meytats del cor,
Cristo y María,
entre sa casa y 'l cel blavís,
pòls amorosos del paradís
que 'l delicia.

Clou ses parpelles la blana són,
que, fentse esquerpa pe 'ls richs del món,
clou les del pobre,
y entre les fulles que mou l' oreig
d' aus de la Gloria s' ou volateig
al seu dessobre.

Ab floutes, sistres y violins
devallan Angels y Serafius
en voladuria,
y de les cordes d' argent y d' or
dolça 's barreja la gemegor
ab la canturia.

D' aquella porta ne fan altar
que tots s' afanyan á enfestonar
de flors ab randes

y d'arbre en arbre per cobrecel
penjan d'arínjol y xucla-mel
fresques garlandes.

Pòsas un Angel son barretó,
l'un pren sa capa, l'altre 'l bastó
florit ó l'eyna,
y per los ayres fugen volant
dihent als hòmens del jayet sant
l'hermosa feyna.

Altres que jugan ab verts palmoms,
entre llentiscles y bargallons
cantan y sonan,
mentres la Verge y 'l Verb diví
ab diadema que 'l cel guarní
son front coronan.

Quan se desvetlla lo cast Espòs
diu á María y al Cella-ros
que tant estima:
— Que dolços somnis he somiat!
somihí veurem del cel pujat
en l'alta cima.

La lira y 'l Angel ses dolces veus
entrelligavan com dues deus

l' aygua sonora.

Los ayres eran glops de perfum;
primaverenca rosa de llum,

rèyans la aurora.

¡Ay! y vosaltres, d' aquells jardins
mos dos candíssims coloms divins,

m' acompanyavau:

y ab les violes de dalt dels cels

y ab aquells lliris que son estels

me coronavau.—

LA BENEDICCIO

Surt ab son Infant
la verge María,
surt de Nazareth
ab la llum del día.
Vá á beure á la Font,
hont beure solia,
ni sols per plorar
fil d'aygua tenia.
Va á veure 'l forment
si d'or ja seria:
l' ha prèrs lo rovell
d'una gran neulía.
Vá á veure 'ls ramats
de la rodalía,

l'anyell més bonich
estimbat moria
y 'l pastor que es vell
de pena 's feria.
Lo bon Jesuset
á tots benchia
¿què més hi farà
la videta mía?

Tornant al poblet
Jesús y Marí,
al ull de la Font
lo plor revenia
pe 'l sech regadiu
vessant pedrería.
Com si hi plogués or
lo blat s' engroguia
y 'l pastor guarit
canta d' alegria
veyent que l' anyell
jugava y peixía.
Beneheix la vall,
la vall refloria;

beneheix lo món
que á sos peus tenia;
lo món agrahit
son Deu coneixia
y al signe sagrat
d' amor s' estremia.

AMORS DEL CEL

En lo jardí de Nazareth Maria
soleta orava un día,
sota 'l dosser florit d'un pomeró;
té un roser de garlanda per arcoba,
quan, Sulamitis nova,
recorda al veritable Salomó.

Maria.

—Jo dormo en son amor, dormo tranquila
mes lo meu cor vigila....
¡Oh cel! sento la veu del meu Amat....
De gessamins es la flayrosa cleda,
vostra es la pomereda,
entráu á pendre 'l fruyt que us sia grat.

Jesús.

Vinguí á mon hort, oh dolça mare meva,
¡ qué mel y mífra 'm lleva!
¡ bé puch cullirni de ramells de flors!
Mes no miro les flors ni les poncelles
veyent la Reyna d' elles,
oh Reyna celestial dels meus amors!

Maria.

Qué 'n sou d' hermós, oh mon Jesús dolcíssim,
Fill meu y del Altíssim!
lo tálam de mos braços es florit.

Jesús.

Qué hermosa sou, diu Ell, qué 'n sou d' hermosa,
del maig etern oh Rosa!
vostres ulls la mía ánima han ferit.

Maria.

L' hermosura que tinch vos me la dáreu,
Fill meu, quan me miráreu,
oh sol que feu brotar totes les flors.
Estava 'l Rey en son reclinatori,
quan en pitxer d' evori
deixá sentir mon nardo ses olors.

Jesús.

Vos sou jardí tancat, font sagellada,
 oh mare mía amada;
 son vostres plantacions de paradís,
 d' aloé, cinamom y dolces pomes
 y arábiques aromes,
 respir suau del Líbano felíç.

Veníu, ayres del nort y del mitgdía,
 veníu á l' horta mía;
 fluescan ses olors vespre y matí.

Maria.

Sòls jo 'n tinga la flor, dúgassen l' ayre
 d' aqueix jardí l' aflagre;
 jo só ab mon estimat y Ell es ab mi.

Jesús.

Jo so la flor del camp, Vos sou la rosa
 pe 'l serení desclosa
 en tos soleys, planície de Saron;
 Vos, com lo liri en mitg de les espines,
 lluhiu entre les nines,
 coloms del columbari de Sion.

Maria.

De tots los arbres que l' abril festona
la palma es la corona,
com entre 'ls nats mon Aymador diví:
jo saborejo á la seva ombra amada
sa fruyta regalada,
rahim d' or de les vinyes d' Engaddí.

En lo mitjorn de vostre amor dolcíssim,
pastor estimadíssim,
donchs ¿ahont guiarèu vostre ramat?

Jesús.

Si no ho sabeu, oh bella entre les belles,
seguíu á mes ovelles;
jo us guiaré á mon pabelló estrellat.

Mes cal que puge, al declinar lo día,
oh dolça mare mía,
al collet de la mirra y del encens.

Maria.

Si m' hi voleu, á vostre dolç seguici,
com papalló novici
vindré al olor dels esquisits engüents.—

Així Maria, així Jesús parlavan,
los aucellets callavan
per sentir aquell cant millor que 'l seu;
un chor d' Angels en èxtasis l' escolta
y en voladuria solta
vola al empiri á repetir-lo á Deu.

LA CREU

De Joseph en la pobre Fustería
avuy lo bon Jesús treballa sol,
prou n' hi vindrian d' Angels, si 'n volia,
mes per l' assaig d' aquest matí no 'n vol.

Lo sol, abans d' anarsen á la posta,
ensagnosa los núvols ponentins
encara lo Calvari no s' acosta
y Ell ja hi esten sos dos bracets divins.

Jau allí á terra 'l tronch d' una olivera,
ab la dextral en dos lo mitgparteix,
de la biga 'ls dos troços encreuera
y ab galze lligador los afegeix.

Quan á sos peus mira la creu formada,
abraçantla amorós, llança un sospir:
—Vína á mon cor, esposa meva aymada,
jo en tos braços estesos vull morir.

Sòls tu no 'm deixarás quan tot me deixe,
may més de mi t' apartarás un punt;
que 'l sol s' eclipse, que 'l penyal s' esqueixe,
com ara viu, m' abraçarás difunt.

Tu 'm tindrás en tres hores d' agonía
catiu de ton amor immaculat;
tu 'm seguirás hasta la fi, oh aymía,
quan fins del Pare 'm veja abandonat.

Mes á la fi no 'm deixarás encara,
tu 'm seguirás á mon palau blavis,
fent de pont en l' abisme que separa
aqueixa vall de plors del paradís.—

Aixís dihent, assaja un clau deforme
sobre una de ses mans ab gust cruel;
aprés maneja lo martell enorme
que un día á colps farà escriuir lo cel.

Primicia matinal d'aquell suplici,
se posa, ay! á sagnar sa má de neu,
y aurores mil abans del sacrifici
s' enrosaria de rubins la creu.

Més amorós que may torna á abraçaria
y ab gran esforç se la carrega á coll
y prova en l' obrador d' arroçarla
de suor y de sanch deixantlo moll.

La creu es feixuguíssima y Ell tendre,
als primers passos bransoleja y cau:
s' aixeca coratjós, la torna á pendre,
com timoner la canya de sa nau.

Per més que ell sia Deu, sa Mare es mare,
pe'l finestró s' ho mira desde l' hort;
si 'l Fill no la animás ab cor de Pare
seria la fletjada de la mort

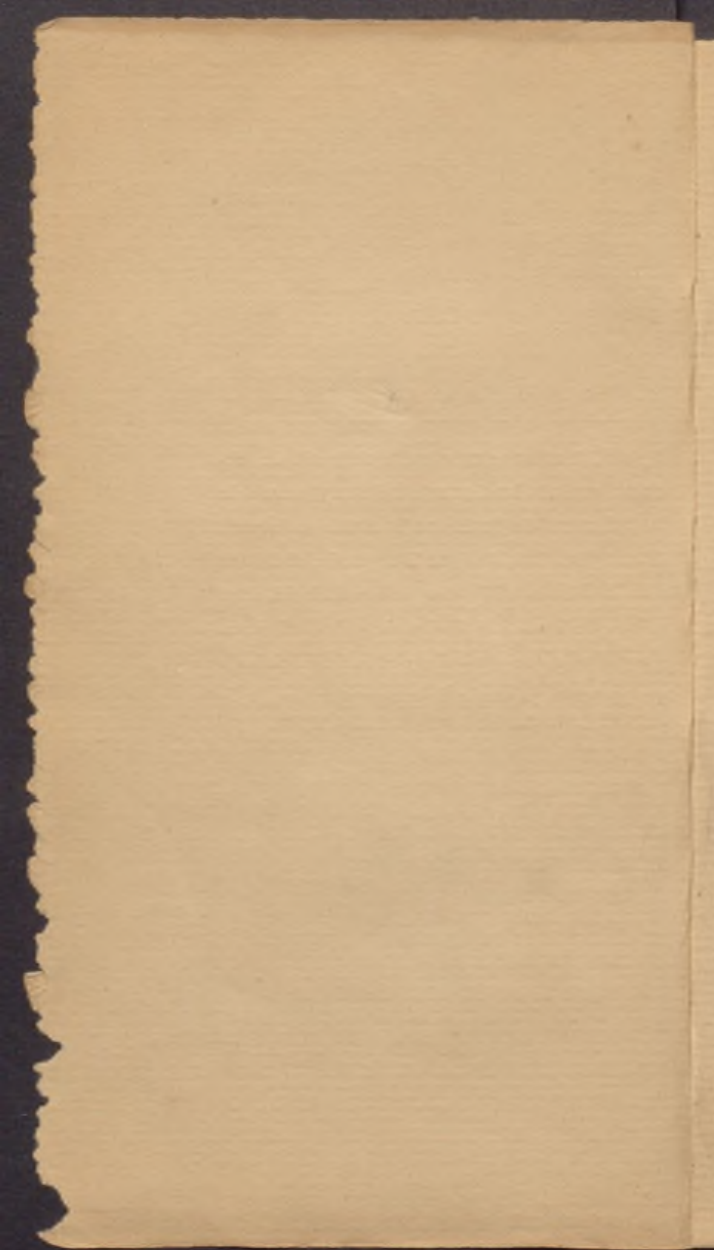
la fletjada cruel d'aquella pena;
mes al cel de sos ulls ab un sonrí
Ell torna amorosíssim la serena,
y sòls esplaya son dolor, aixís:

—¿Per què allargau cap á la mort los passos?
oh! lo jorn del Calvari no 'l crideut
Fill del meu cor ¿no hi estau bé en mos braços
que cercau ab desfici 'ls de la creu?

—Bé estich en vostres braços, mare mía,
mes sobre 'ls de la creu redimiré
la humanitat; quan redimida sia,
dels de la creu als vostres tornaré.—

NOTA

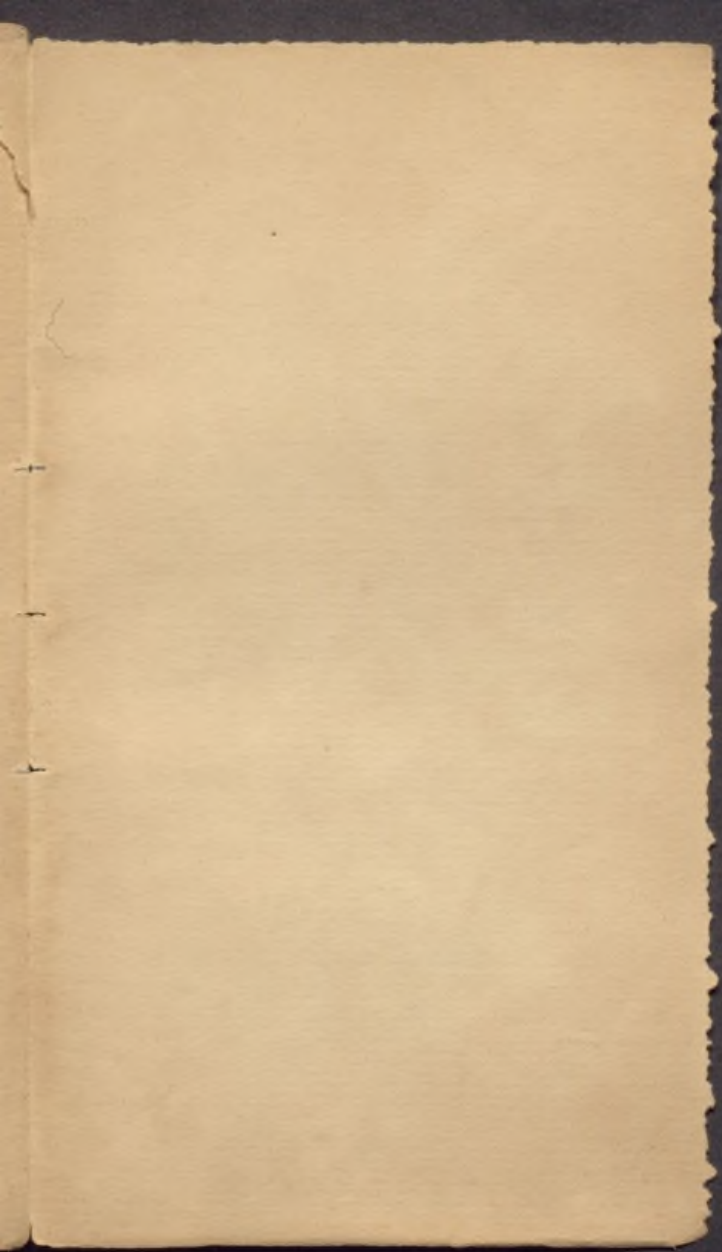
Atenintse á les sabies prescripcions de la Iglesia, l' autor se creu en la obligació de declarar que tots los fets miraculosos y passos de la infantesa de Jesús que 's contan en aquest llibret y en los dos que 'l seguirán, si á Deu plau, no tenen, ni l' autor preten dárloshi, altre valor que 'l poètic de les alegories religioses y espirituals que per soláç y edificació dels faels nos presenta, ja desde 'ls temps primitius, la literatura cristiana.

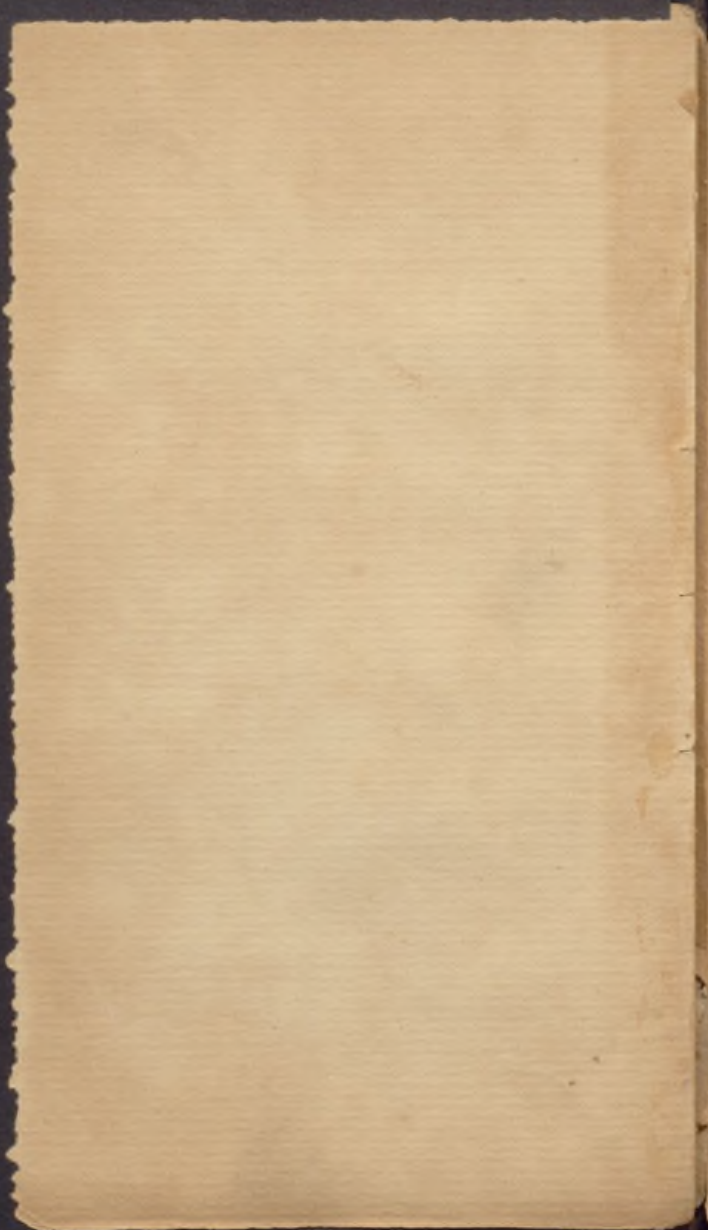

TAULA

	<u>Págs.</u>
Proemí.	5
Herbes y aucells.	10
La Santa Casa.	12
Los Cosinets.	15
Inter Lilia.	18
Aucells.	20
Anant á la font.	23
Lo Reyet.	26
Les cadernereres.	29
Súbditus illis.	34
Dintre lo Jardí.	37
Convit de Jesús.	40
Jesús y los lleons.	43
Sota lo pomeró.	47

	<u>Págs.</u>
Lo gronxador.	49
Jesús en lo temple.	52
A Jesús obrer.	59
Sopluig.	62
Al peu del roser.	64
Dolça càrrega.	68
Plor de Jesús.	70
La passionera.	72
Galilea.	74
Gloria de Sant Joseph.	79
La benedicció.	83
Amors del Cel.	86
La Creu.	92
Nota.	95

OBRES DEL MATEIX AUTOR

LA ATLÀNTIDA, poema, ab la tradició castellana de D. Melcior de Palaü. — Nova edició, enquadernada ab tela.	16 rals
CANIGÓ, poema, rica enquadernació.	20 »
IDILIS Y CANTS MÍSTICHS.—Tercera edició.	5 »
Enquadernats ab tela.	7 »
LLEGENDA DE MONTSERRAT.—Segona edició.	4 »
CANSONS DE MONTSERRAT.—Segona edició.	2 »
Id. ab música de Lluís Ginestá.	24 »
CARITAT.—Segona edició, enquadernada ab tela.	6 »
NERVO.—Traducció del poema de Mistral.	6 »
EXCURSIONS Y VIATGES.—Edició ilustrada per Pahissa, Pinós y Sivillá.	12 »
LO SOMNI DE SANT JOAN.—Segona edició.	6 »
DIETARI D'UN PELEGRÍ Á TERRA SANTA.—Edició ilustrada per A. Solá.	12 »

OBRA NOVA

CÁNTICHS.—Lletra sola.	2 »
Id. ab música del M. Candi.	

-EN PREPARACIÓ

BETHLEM.